

Б 4641

1921

кн. 4

ОДНА БИБ. ШУМЕН

7338

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

от 1-й Окт. до 31 Дек. 1921 г.

Исус Христос

наш личен спасител.

„Явлението на твоето
слово просвещава, вразу-
мява простите“. Пс. 319, 130

Международно трактатно дружество
СОФИЯ X ХАМБУРГ X БАЗЕЛ X ВИЕНА.

Печатница И. Аргоети — Шумен

143556

L

Как да изучаваме тези уроци?

Целта на уроците за това тримесечие е, да представим личността Исис Христос като обект на вярата. Колкото по вече се запознаваме с чудния, толкова по разумна ще бъде нашата вяра в него, толкова по вече ще ценим личното общение с него, което е същността на християнската опитност.

Ще се олитаме да дадем някои наставления върху начина за изучаването на тези уроци. Прочети първом прегледа на отделния урок, като се справяш с всеки библийски стих и търсиш в него главната мисъл. После чети още веднъж прегледа и си спомни колкото е възможно по-вече от стиховете. Повтори това докато завладееш стиховете. Прочети след това забележките, като ги съпоставиш с она част на урока, която те доразясняват. Забележките в тия уроци не са непосредствено свързани с отделни въпроси; те дават обаче добри мисли върху предмета на урока. Като си получил едно общо схващане на урока, задавай си всеки въпрос, като се мъчиш в ясни, вземени от съответните текстове думи да дадеш единно верен отговор, без да се обръщаш наново към прегледа. По този начин имаме едно истинско изследване на библията. Не се обезкуражавай, ако първоначално успеха не е задоволителен. Сериозните старания се богато възнаграждат.

Всеки урок трябва да проникне в нашата плът и кръв; истините на свещеното писание могат напълно да се изучат само чрез жива опитност. „Ако иска да пръвви някой неговата воля, позна ще за поучението дали е от Бога“. Ходи в виделината и тя все по-голяма ще става.

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

От 1-й Окт. до 31 Дек. 1921 год.

1 УРОК — 1 Окт.

Едно лично евангелие.

ПРЕГЛЕД,

„Все и все Христос“ Кол. 3, 11
„Всички, които проповедват послед-
ната благодатна вест не трябва да
пропускат да посочват Христа като
единствена защита за грешника. Из
„Служител на евангелието“.

1. Сжществената част на тройната ангелска вест, която трябва да се проповеда на този род по целия свет е „вечното евангелие“. Откр. 14, 6. То е наречено „евангелието Божие.“ (Рим. 1, 1) „евангелието на божията благодат“. (Деян. 20, 24), „евангелието Христово“ (Гал. 1, 7), „славното евангелие на блаженнаго Бога“ (1 Тим. 1, 11), „славното благовестие на Христа“ (2 Кор., 4, 4), Евангелието на царството“ (Мат. 24, 14) и „евангелието на вашето спасение“ (Еф. 1, 13).

2. Всичко това обаче е включително в израза „евангелието Божие . . . за сина си“ Рим. 1, 1. 3. Тази най-добра и радостна вест е вложена в чудесния факт, „че Отец проводи Сина спасител на света“ 1 Иоан. 4, 14. Всички добри дарби са включени в единия дар на Сина Божий. Рим. 8, 32.

Всички благословения намираме в него. Еф. 1, 3. В него е вечния живот. 1 Иоан. 5, 11. 12.

3. Евангелието е откровение на Божията правда (Рим. 1, 16. 17) не в сухи богословски понятия, формули и дефиниции, но в личността на един отрасъл праведен, който е „правда наша“ (Иер. 23, 5, 6). Само Синът Божи можеше да направи това откровение. Иоан 1, 18. Той е откритата „тайна на благочестието“ 1 Тим. 3, 16. Неговият живот е наш откуп (Мат. 20, 28) и затова в него имаме изкупуването. Еф. 1. 7.

4. Спасението е сигурно, само ако се обжрнем към едно определено лице. Ис. 45, 22. Центра на спасителната вера е една личност. Деян. 16, 30. 31. Спасението намираме само в Христа. Деян. 4, 12. Той е избавител в всеко отношение и „може сжвсем да спасява“. Евр. 7, 25. Гласят Божий и до днес ни казва: „Този е Син мой възлюблений, слушайте него“. Мар. 9, 7.

5. Евангелието, което проповядваше Павел, беше радостната вест за един разпнат в възкръснал Спасител, 1 Кор. 15, 1—4. За него проповедваше той (1 Кор. 1, 23) и не считаше за необходимо да избере друг предмет за тема на своята проповед. (1 Кор. 2, 2). Всеко друго евангелие, освен онова що Павел проповедваше, е чисто и проповедваше, е едно оттегляне от Христа. Гал. 1, 6—8. Чрез Христа небето и земята са наново съединени (Бит. 28, 12 и Иоан. 1, 51), чрез него имаме ние достъп до Бсга. Еф. 2, 18.

В Ж П РО С И.

1. Коя е съществена част на тройната вест? Откр. 14, 6.

2. Какви изрази употребява писанието, когато говори за евангелието? Виж т. 1 на прегледа.

3. Кой думи обхващат всичко това? Рим. 1, 1. 3.
4. Коя „добра вест“ е по-важна от всяка друга? 1 Иоан. 4, 14.
5. Какво е включено в единичния дар на сина Божий? Рим. 8, 32.
6. Колко благословения лежат в Христа? Еф. 1, 3.
7. Що имаме ние, когато имаме Христа? 1 Иоан. 5, 11. 12.
8. Що е евангелието? Рим. 1, 16. 17.
9. В кого се открива Божията правда? Иер. 23, 5. 6
10. Само кой може да я открие? Иоан. 1, 18.
11. Що е „тайната на благочестието“? 1 Тим. 3, 16.
12. За коя цел даде Христос живота си? Мат. 20, 28.
13. Какво имаме ние в него? Еф. 1, 7.
14. Как се осигурява това спасение? Ис. 45, 22.
15. В кого е центра на Спасителната вяра? Деян. 16, 30. 31.
16. В кого може некой да намери спасение? Деян. 4, 12.
17. Какво е в състояние да направи Христос? Евр. 7, 25.
18. Какво говори Бог към нас? Мар. 9, 7.
19. Кое бе основата на евангелието което Павел проповядваше? 1 Кор. 1 23.
20. Кого проповядваше тай? 2 кор. 1, 2 3.
21. Достатъчно ли бе за него евангелието в Христа? Гал. 1, 6—8.
22. Как нарича той кое и да е друго тжй наречено евангелие? Гал. 1, 6—8.
23. Как са сжединени небето и земята? Бит. 28, 12 и Иоан. 1, 51.
24. Чрез кого имаме достъп до Бога? Еф. 2, 18.

ЗАБЕЛЕЖКИ,

1. Една личност в стария завет. Първият стих на библията ни завежда при едно лице, което намираме в цялата библия. Ето как е наречено то от книгите на стария завет:

Семето на жената. Бит. 3, 15. Сило: Бит. 49, 10. Сий: Изх. 3, 14. Звездата от Якова: Чис 24, 17. Пророкът: Втор. 18, 15. Военачалник на Силата Господня: Ис. Нав 5, 14. Ангела Господен: Сжд. 13, 18. Господ Саваот: 1 Царе 1, 3. Семето Давидово: 2 Царе 7, 12. Мой син: Ис. 2, 7. свещеник: Пс. 110, 4. Мъдростта: Прит. 8, 22. Княза с няколко имена: Исая 9. 6. 7. Божият раб: Ис. 42, 1. Агне: Ис. 53, 4. 7. Господ правда наша: Иер. 23, 5. 6. Син човечески: Дан. 7, 13. Месия: Дан. 9, 25. Сждията на Израиля: Мих. 5, 1. Мъжа отрасъл: Зах. 6, 13. Твоят цар: Зах. 9, 9. Ангела на завета: Мал. 3, 1. Думата Иеова, името на Бога Израилева се среща около 7000 пжти.

2. Една личност в новия завет. Ние се срещаме с Исуса в първия стих на новия завет и не го оставяме и до последния. Неговата личност е предмета на всяка книга.

„Християнското откровение не е само откровение за Бога, то е самото Божие откровение.“
„Личността Христос е разяснение на евангелието“.

3. „Християнството е единствената религия в света, която се опира на своя основател. Може да бжде некой верен мохамеданин и без да е направил нещо с Мохамеда. Тжй сжщо и добжр будист може да бжде некой, без да е изпитал нещо с Буда. Друго нещо е с християнството. То е тжй неразделно свжрзано с Христа, щото нашият възглед вжрху личността Христова вкљчва и определя този вжрху християнството“.

2 УРОК — 8 октомври. Христос в цялата библия.

ПРЕГЛЕД.

„Цялата библия е едно откровение Христово“. Из „Служител на евангелието“.

1. Библията не е главно историческа книга, ако и история да има в нея; не е тя и животоописание, ако и да съдържа чжрти из живота на человети; не е и научна книга, ако и да се занимава с много научни факти; тя не е и трактат върху систематична теология, ако и да е едничек меродавен извор на нашето знание за Бога. Тогава що е библията? Тя е Божия вест за человетите, която им открива неговото намерение и неговия план — подновяване на земята чрез личността и делото на сина си Исуса Христа, нашия Господ. При четене и изследване на библията трябва всекога да имаме това пред очи, и да се стремим с помоща на св. Дух да познаем „предвечното намерение което направи в Христа Исуса Господа нашего“ Еф. 3,11.

2. Писателите на библията беа „движени от Духа Светаго“ (2 Петр. 1, 21), и затова в библията намираме ние свидетелството на Св. Дух.

3. Че целта на Свещеното Писание е да свидетелстиува за Исуса и неговото слово (Иоан. 5, 39), ще става все по-ясно за оногова, който го чето под ръководството на св. Дух. (Иоан. 16, 14). Христос сам е Словото Божие (Откр. 19, 13), и написаното слово има значение само чрез своето отношение с Христа. Словото е живо (Евр. 4, 12), понеже Христос е живот. Словото е светилник и виделина, понеже Христос е виделината на света-

(Иоан. 8, 12). Този Бог, който говори чрез пророците, говори и чрез Сина (Евр. 1, 1. 2), и тази творческа сила, която е в Христа, вжплотеното слово (Иоан. 1. 1—3) е и в изказаното слово (Псал. 33, 6).

4 „Мойсей познаваше Христа (Евр. 11, 24—26) и писа за него (Иоан 5. 46); тжй сжщо и другите пророци (Иоан. 1 45), които все за него свидетелствуваха (Деян. 10, 43). В трите големи отдели на стария завет — — закона, пророците и псалмите — — срещахме ние думи за Христа и неговото дело. Лука 24, 44. От всички такива текстове трябва да разберем не само, че в стария завет има места, които говорят за Христа и делото му — което може да забележи и един повжрхностен читател — но и че откровението Христово и изговото дело са главния предмет на тия места. Ние намираме там и лица като образи на Христа, както напр. Адам, главата на челоическото семейство. Рим. 5, 14. както и богослужебни обичаи, които като пасхалното агне, посочваха на Христа 1 Кор. 5, 7. Опитности на стария Израилев народ сжджржат поучения вжрху Христа, както пиенето на вода от камжка 1 Кор. 10, 4. Некои от тия опитности сжджржат предупреждения за нас, както идолослуженето на синовете Израилеви. 1 Кор. 10, 6 — 11. Когато стария завет се разглежда в сгетлината на новия, вижда се, че от Мойсея до Малахия сжджржа поучения вжрху Христа.

5. От пжрвия стих на новия завет (Мат. 1, 1) до последния (откр. 22, 21) едно лице стои като центжр на целия доклад. Евангелията представят неговия живот като точно изпжлнение на пророческите писания. В евангалията виждаме ние царя от Зах. 9. 9, раба Божий от Ис. 42, 1, мжжа Отрасл от Зах. 6, 12, сжщо виждаме го като Бог сжг-

ласно Ис. 40, 9. В Деянията Апостолски продължава той онова, що в човеческа плът започна да учи и да прави Деян. 1, 1. В посланията е изложено пълното значение на Христа и неговото дело. Всичкото това откровение достига своята най-висока точка в последната книга на библията, където той се явява като „Цар на царете и Господ на Господарите“ Откр. 19, 16.

6. В целата библия се чува благодатната покана: „Ела“ (Откр. 22, 17), и лицето при което трябва ние да отидем е едновременно и откривача или автора и предмета на откровението. Мат. 11, 27, 28.

В Ж П Р О С И.

1. Кой движеше писателите на библията? 2 Петр. 1, 21.
2. За кого свидетелствуват писанията на Стария завет? Иоан. 5, 39.
3. Помага ли ни св. Дух да разберем това свидетелство за Христа? Иоан. 16, 14.
4. Кое наименование Христово го свързва непосредствено с писанието? Откр. 19, 6.
5. Защо словото Божие е едно живо слово?
6. В какво словото е виделина? Пс. 119, 105, Иоан. 8, 12.
7. Чрез кого говори Бог? Евр. 1, 1. 2.
8. Какво е казано за изреченото и за вжп-лътното слово? Пс. 33, 6; Иоан. 1, 1. 3.
9. Познаваше ли Мойсей Исуса? Евр. 11, 26.
10. Кой е предмета на Мойсеевите писания? Иоан. 5, 46.
11. Кой е предмета на пророческите писания? Иоан. 1, 45.
12. За кого свидетелствуват всички пророци? Деян. 10, 43.

13. За коге говорят трите отдели на стария завет? Лука 24, 44.

14. В кого намери пасхалното агне своето изпълнение? 1 Кор. 5, 7.

15. Кой е представен чрез камъка в пустинята? 1 Кор. 10, 4.

16. За каква цел са записани и се докладват нам опитностите на Израилевите синове? 1 Кор. 10, 6—11.

17. Какво ни учат първия и последния стихове на новия завет? Мат. 1, 1; Откр. 22, 21.

18. Като какъв познаваме Христа в евангелията? Зах. 9, 9; Ис. 42, 1; Зах. 6, 12; Ис. 40, 9.

19. Коя част от Христовото дело ни представя „деянията на апостолите?“. Виж точка 5 от прегледа.

20. Коя е особенната ценост на посланията? Пак там.

21. Като какъв ни се показва Христос в края на откровението? Откр. 19, 16.

22. Коя покана се чува в цялата библия? Откр. 22, 17.

23. При кого ни поканва тя да отидем? Мат. 11, 27. 28.

ЗАБЕЛЕЖКИ

1. При четене на писанието ние ще се срещаме с опитностите на много личности, накрай трябва, както учениците на гората на преобразението да видим „Исуса самичък“. Ние трябва да изследваме писанието, за да видим Исуса.

2. Знаменитата прокламация за освобождение на робите, която издаде североамериканския президент Аврам Линколн бе така направена, че при приближаването ѝ до очита, думите на проклама-

цията се лесно четяха. Но ако този документ бе отдалечен от очите тези думи даваха отпечатък на образа на автора им Линколна. Така е и с Словото Божие. Когато нашите очи бъдат просветени от Духа Светаго, то на всяка страница ще виждаме лицето Исусово.

3. Името Исус е споменато в новия завет около 1000 пъти, а името Христос по-вече от 3000 пъти.

4. Щом библията е написана с цел да ни открие Христа и неговото дело, то целта на нашето изпитване писанието е да намерим в него Христа, за да стане той наш личен Спасител. Не се задоволявайте да четете текстовете за Христа, но чрез тях запознавайте се с него.

3 УРОК — 15 октомври.

Христос е от вечност.

ПРЕГЛЕД.

„От вечност Господ Исус Христос беше едно с Отца“. Из „Желанията на вековете“.

1. Ясно ни е показано в писанието, че в Исуса от Назарет се откри в плът едно същество, което е от веки. (Преждебитие). Чрез възплътяването онзи, който „бе в образ Божий“ прие „рабски образ“. Фил. 2, 5 — 7. Когато се яви Синът Божий (1 Иоан. 3, 8), яви се и вечния живот, който порано бе у отца. 1 Иоан. 1, 2.

2. При възплотението той, който бе богат порано, стана сиромаш (2 Кор. 8, 9) и остави славата, която имаше у Отца „преди създаване мира“ (Иоан. 16, 5. Исус каза, че е дошел от Отца (Иоан 16. 28)

и че пак ще се завърне там гдето бе по рано (Иоан 6; 62).

3. Исус гледаше смъртта със съзнанието, че от Бога е дошел, и че пак при Бога отива. Иоан. 13, 3. Света: в който дойде той, бе от него създален. Иоан. 1, 10.

4. Бог Иеова на стария завет се откри в новия в личността Исусова. Щом той сам казва за себе си: „Аз съм“ (Иоан 8, 58 и 4, 26) дава да се разбере, че той е същия „Аз съм“ (в нашия превод „Сий“), който некога се яви Мойсею в горящата кълбина (Изх. 3. 14) и Исаю като единствен спасител (Ис. 43, 11).

5. Този Син Божий, който биде изпратен в „подобие на греховна плът“ (Рим. 8, 8) се яви Аврааму като „Иеова“ в нашия превод „Господ (Бит. 18, 1. 2. 22). На Исуса Навина се откри той като военачалник на силата Господня“ (Ис. Нав. 5, 13—15) и не Маное и жена му като „Ангел Господен“ (Сжд. 13, 15—30). Той бе „ангела на присъствието му“ (Ис. 63, 9) който водеше Израила из пустинята, и камъка, от когото те пияха (1 Кор. 10, 4).

6. Така този „на когото изходите са из начала, от дни вечни“ (Мих. 5, 2) в изпълението на времето се яви като човек (Гал. 4, 4), за да стане наш спасител (Мат. 1, 21) Никое създание не можеше да ни освободи от греха и неговите последствия; затова трябваше сам Синът Божий да се яви. 1 Иоан. 3, 8.

В Ж П Р О С И.

1. Какъв образ имаше Исус преди да дойде в тоя свят? Какъв образ взе той, когато стана по добещ на човеците? Фил. 2, 5—7.

2. какво се яви със Сина Божий? 1 Иоан. 1, 2.

3. Кое ни учи, че Исус не започна своето съществуване на тази земя? 2 Кор. 8, 9.

4. На коя слава гледаше Исус, когато неговата смърт се приближаваше? Иоан. 17, 5.

5. За кого дойде Исус? Иоан. 16, 28.

6. Къде щеше да стиде той? Иовн. 6, 62.

7. Знаеше ли той откъде бе дошел и къде отиваше? Иоан. 13, 3.

8. От де знаем, че синът Божий е по стар от света. Иоан. 1, 10.

9. Где беше словото „в начало“ Иоан. 1, 1.

10. От де знаеш, че Исус бе оня, който се яви Мойсею в горящата кжпина. Иоан. 8, 58; Изх. 3, 14.

11. Отде знаем, че Исус бе предсказания от Исаия Спасител? Иоан. 4, 26; Ис. 43, 11.

12. Един от тримата мъже, които се явиха Аврааму бе Иеова (Господ в нашия превод). Кой бе този Иеова? Бит. 18, 1. 2. 22.

13. Кой е военачалник на силата Господня? Ис. Нав. 5, 13—15.

14. Кой се яви на Маное и жена му като Ангел Господен? Сжд. 13, 15—20.

15. Кой водеше Израиля в пустинята? Ис. 63, 9.

16. Кой беше камъка от гдето Израилтяните пиеха? 1. Кор. 10, 4.

16. С какви думи е изказана вечността на този, който дойде на тази земя за да стане наш Спасител? Мих. 5, 1; Мат. 1, 21.

18. Само кой може да съсипе делата на дявола? 1 Иоан. 3, 8.

ЗАБЕЛЕЖКИ

1. Исус наблюдаваше на своето преждебитие.

„Нищо не е по-ясно от това, че той всякога пред своите слушатели повтаряше, че отдавна, преди да

бжде на грждите на Мария, бе в лоното на небесния Отец“.

2. Христос преди да вземе човеческа плът.

„Той (Христос) беше който каза Мойсею от горящата кжпина: „Аз съм Сий“. Из „Желанията на вековете“.

„Той, който бе основата на богослужението Израилско, биде гледан от народа като враг и разрушител“. Пак там.

„Сам Христос водеше евреите през пустинята и всекидневно ги хранеше с небесен хляб“. Пак там.

„От момента на първата евангелска проповед — „семето на жената ще ти смаже главата“ — Христос биде възгвисен като път, истина и живот. Той беше път, когато Адам живееше и когато Авел принесе Богу кржвта на закланото агне, която представляваше кржвта на спасителя. Той бе път, по който се спасиха патриарсите и пророците. Христос не престана да бжде Бог, през времето когато бе човек. Ако и той се тжй много смири и прие човечески образ, божеството му си остана в него“. Пак там.

4 УРОК 22 Октомврий.

Вжплжтяването Христово.

ПРЕГЛЕД.

„Неговата божественост биде закрита чрез човеческото, — невидимата негова слава — чрез образ човечески“. Из „Желанията на вековете“.

1. В първото евангелско обещание се заяви, че един роден от жена ще избави човеческото

семејство от власта на Сатана. Бит. 3, 15. Скини-
ята и храмјт, в които се явяваше Божията слава
(Изх. 40, 34; 3 Царе 8, 11) беа сянкови образи на
този, който требваше да дойде и да живее в че-
ловеческата плжт и в когото требваше да се види
сжщата слава. (Иоан 1, 14).

2. Обещанието за обетованата земя (по кжно
приспособено за целия свят: Рим. 4, 13) бе дадено
за Аврамовото семе (Бит. 12, 7) и обещанието за
вечниия престол за Давидовото семе (2 Царе 7, 12.
13). За да се изплнјат тези обещания требваше
Христос да се вжплжти (Гал. 3, 16) Той е и Авраа-
мов и Давидов потомжк (Мат. 1, 1).

3. Сянковата служба в светилището беше едно
пророчество за Христа (Кол. 2, 16. 17; Евр. 10, 1),
който е истинскиия свещеник (Евр. 4, 14) и истинска-
та жертва (Евр. 7, 27; Еф. 5, 2).

4. Всички пророци говориха за идването на
Христа (Деян. 3. 24). Началото направи Мойсей
(Лука 24, 27); Исаия свидетелствува факта на Хрис-
товото ржждане (Ис. 9, 5. 6); Даниил предсказа вре-
мето (Дан. 9, 25); Михей яви месторождението му
(Мих. 5, 1); Исаия описа неговото дело (Ис. 61, 1)
и неговата смјрт (гл. 53, 7). Когато времето се из-
пллни роди се той от жена (Гал. 4, 4; Мат. 2, 1),
прие нашата плжт и кржв (Евр. 2, 14), грешна плжт
(Рим. 8, 3) и стана вжв всичко подобен нам (Евр.
2, 17). Така той замени божествения образ сжс
рабски (Фил. 2, 5—7).

5. Исус подобно нам чувствувааше глад (Мат.
4, 2), уморяваше се (Иоан 4, 5. 6), нуждаеме се от
храна и питие (Иоан 4, 7. 8), както и от сжн (Мат.
8, 23. 24) и се опечалываше (Иоан 11, 35).

6. След вжскресението си Исус запази своето
человеческо естество: той яде и пи с учениците си
(Деян. 10. 40. 41) и им даде доказателства, че про-

дължаваше да носи човеческа плът и кръв (Лука 24, 39; Иоан. 20, 20. 27). Ако и сега да се намира отдесно на Отца (Мар. 16, 19), той е човек (1 Тим. 2, 5) и още се нарича със своето земно име като потомък Давидов (Откр. 22, 16).

В Ж П Р О С И.

1. Какво бе заявено в първата евангелска проповед? Бит. 3, 15.

2. Какво се явяваше в скинията? Изх. 40, 34; 3 Царе 8, 11.

3. На кого указваше тя? Иоан 1. 14.

4. Кому бе обещана изпърво обетованата земя? Бит. 12. 7.

5. В каква смисъл то бе изменено по после? Рим. 4, 13.

6. Кому бе обещан вечния престол? 4 царе 7, 12. 13.

7. Кой е семето за когото се отнасят тези обещания? Гал. 3. 16.

8. Чий потомък бе Христос? Мат. 1, 1.

9. За кого предсказваше сянковото богослужение в скинията? Кол. 2, 16. 17; Евр. 10. 1.

10. Кого представляваха свещениците и жертвите? Евр. 4, 14; 7, 27; Еф. 5, 2.

11. Кое събитие бе предсказано от всички пророци? Деян. 3, 24.

12. Кой бе първият пророк, който говори за Исусовото вплътяване? Иоан 5, 46.

13. Какво ососено пророчество за раждането Христово среща у Исаия? Ис. 9, 5. 6.

14. Какво допълни към него Даниил? Дан. 9, 25

15. Какви подробности намираме у Михея? Мих. 5, 1.

16. Кой и как предсказа Христовото дѣло? Ис. 61, 1. Неговата смърт? Ис. 53, 7.

17. Какво стана като се изпълни времето реченото от пророците? Гал. 4, 4; Мат. 2, 1.

18. Каква плът и кръв имаше Исус? Евр. 2, 14; Рим. 8, 3.

19. До каква степен той бе подобен нам? Евр. 2, 17.

20. Каква размена направи той? Фил. 2, 5—7.

21. Кои опитности Исусови показват че той имаше човеческа природа? Виж точка 5 на прегледа.

22. Как се сношаваше Исус с учениците след възкресението си? Деян. 10, 40. 41.

23. Как доказа той, че и тогава Исус е както и преди разпятието? Лука 24, 39; Йоан 20, 20. 27.

24. Где е днес Исус? Мар. 16, 19.

25. Какво естество носи той още? 1 Тим. 2, 5.

26. Как сам той явява, че той още носи на шето човечество? Откр. 22, 16.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. „Близо преди две хиляди години се разнесе от Божия небесен престол вика: „Ето ида“. „Жертва и приношение не си поискал, но приготвил си ми тело... Ето ида (в главизната на книгата е писано за мене) да сторя волята ти Боже“. Тези думи показват изпълнението на от века скритите намерения. Христос се канеше да дойде в тоя свет и да стане човек“. Из „Желанията на вековете“.

2. „Бог заповеда Израилю чрез Мойсея: „Да ми направят светилище, за да обитавам миджу тех“, и той обитаваше в светилището в'сред народа си. През всички уморителни скитания из пустинята образът на неговото присъствие бе с тях. Така и

Христос живя между нас за да ни запознае с своя божествен живот и характер“. Пак там.

3. „Бог се яви в плът: в Христа ние виждаме сжединение на божеството с човечеството, при което божеството не унищожи човечеството. Който не може в Христа да види конечното, както и без-конечното, не може правилно да види славата Божия в лицето Исус Христосово“.

4. „Бог, който живее в непроницаем мрак, далеч от областа на нашия разум, дойде и се опозна на човеците“.

5. „Сега в Исуса ние се всекога опознаваме с Бога. Небето и земята сж сжединени, но не вече чрез стълба в сновидение, но в самата личност Исусова. В него имаме сжединение на Бога с човеците. Дълбоко и широко е значението на Христовото човечество. Който разбере вжплощението на Божия син придобива добра основа за своята вера, сигурна надежда и прав път към небето.“

5 УРОК. — 29 Октомври.

Целта на Христосовото вжплощение.

ПРЕГЛЕД.

„Бог с нас“ е път за нашето освобождение от грехове, гаранция за нашата сила, да можем да послушваме небесния закон“. „Из Желанията на вековете“.

1. За един заблуден и изгубен свят дойде Божият син в наша плът, за да открие истинския ха

рактер на Отца. Изх. 34, 6. 7; Иоан 17. 6. 26. Исус в плжт бе едновременно и онзи, който дава откровението и самото откровение (Иоан 1. 18; кол. 1. 15). Той е единствения посредник на това откровение (Мат. 11, 27).

2. Като ходатай на човеческото семейство Исус взема бремето на техните (на човечите) престжпления (Ис. 53. 6. 11) и сам понесе нашите драхове на джрвото. (1 Петр. 2, 24). За тази цел се той яви, за тази цел се той пожертвува (1 Иоан 3, 5; Евр. 9, 28) като истинска агнец Божий (Иоан 1, 29).

3. Исус пострада по плжт „да ни приведе при Бога“ (1 Петр. 3, 18) и стана средството за сжединени на небето и земята (Бит. 28, 12; Иоан 1 51), по този начин Бог посети нашия свят (Мат. 1, 23), за да ни примири с себе си (2 Кор. 5, 19).

4. Чрез вжплощението и кржстната си смжрт Исус подготви унищожението на дявола (Евр. 2. 14) и сжсипването на неговите дела (1 Иоан. 3, 8). Чрез смжрта на Исуса князжт на този свят биде изпжден вжн. Иоан 12, 31. Исусовата победа ни дава добра основа за джрзнновение в нашата борба сжс света. Иоан 16, 33.

5. Чрез греха ние изгубихме живота (Рим. 6, 23); но Исус дойде, за да имаме живот (Иоан 10, 11). С този живот дойде гаранцията за освобождение от греха и силата за послушание на Божиите заповеди. Рим. 8, 2—4. По този начин ние осжществуваме опитността, че сме умрели кжм греха и живи кжм Бога в Христа. Рим. 6, 11.

В Ж П Р О С И:

1. Какво изяви Исус чрез приемането нашата плжт? Изх. 34, 6. 7; Иоан 17, 6. 26.

2. Какво сжединяваше човекът Исус в себе си? Иоан 1, 18; Ксл. 1. 15.

4. Само чрез що можа Бог да ни се открие? Мат. 11, 27.

4. Какво бреме понесе Исус като наш заместник? Ис. 53. 6. 11.

5. Какво стори той с нашите грехове? 1 Петр. 2, 24.

6. С каква цел се яви Исус? 1 Иоан. 3, 5.

7. Защо се той пожертвува? Евр. 9. 28.

8. Що е Христос в това отношение? Иоан 1, 29.

9. С каква цел пострада Христос по плът? 1 Петр. 3, 18.

10. Какво сжединение стана у него? Бит. 28, 12; Иоан 1, 29.

11. Кой посети нашия свят в лицето Исусово? Мат. 1, 23.

12. Какво целеше откровенното Божие в Исуса? 2 Кор. 5, 19.

13. Чие унищожение Исус чрез вжплощението си подготви? Евр. 2, 14.

14. Радикално ли е това унищожение? 1 Иоан. 3, 8.

15. Кой биде чрез кръстната смърт Исусова изпъден вжн? Иоан. 12, 31.

16. Каква утеха имаме в Христовата победа? Иоан. 16, 33.

17. Какво се изгуби чрез греха? Рим. 6, 23.

18. Чрез кого живота се подновява? Иоан. 10, 11.

19. Коя гаранция и коя сила получаваме ние с този живот? Рим. 8, 2—4.

20. По този начин каква опитност правим чрез Исуса? Рим. 6, 11.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. Целта на Христосовото смирение. „Когато Христос се унижи да приеме човеческо естество, откри той своя характер, който е в противовес на сатанинския. Той „като се намери по образ както човек смири себе си и послушлив биде даже до смърт на кръст“. Както първосвещеникът снемаше своите великолепно одежди и в бяла ленена дреха на обикновен свещеник извършваше богослужението, така и Христос прие рабски образ и принесе жертва — той сам беше свещеникът, той сам беше и жертвата. „Той биде наранен заради престъпленията ни, биен биде заради беззаконията ни; наказанието биде на него за нашия мир“.

Христос пострада заради нашите грехове, в които той нямаше дял, за да се оправдаем ние с неговата правда, в която ние намахме дял. Той вкуси смърта, която бе наш дял, за да получим животар, който бе негов дял“. Из „Желанията на вековете.

2. За да спаси човечеството. „Неговото раждане бе влизане на вечния син в човеческия живот, за да спаси човеческия род от погибел“.

3. „Христос не взе първоначалното, неотпаднало, но нашето отпаднало човеческо естество.

4. Основата на нашето упование и нашата надежда. „Той беше Бог явен в плът и дойде на тази земя, за да ни приведе при Бога. Силата Исусова избавя от греха, осигурява победата и изпълва сърдцето с надежда, защото той е Бог дошел в човеческия живот, Бог отговорящ на човеческите нужди“.

5. Значението на въплощението. „Той се откри“ — нека в това „той“ да не разбираме нещо малко или ограничено. Ако това правим, ще бъдем при-

нудени да отречем, че той може да прощава грехове. Ако бе той само един човек, какъвто сжм аз. той пак можеше да бжде сжвжршен и безгрешен, но не би могжл да прощава грехове.

6 УРОК — 5 Ноемврий Синът Божий.

ПРЕГЛЕД.

„Ти си Христос, син на Бога живаго“. Мат 16,16 „Бог в лицето на своя син прие человеческо естество“. Из „Желанията на вековете“.

1. Навсекжде новия завет нарича Исуса от на зарет Син Божий. Това се сжбщи и при веста за неговото раждане. Лука 1, 35. Изпратеният да приготви пжтя му Иоан Кржстител свидетелствува сжщото. Иоан 1, 34 Един от пжрвите му ученици сжщо. Иоан 1, 49. Другите ученици при друг случай сториха това. Мат. 14, 33. Марта повярва, че той бе син Божий. Иоан 11, 27. Исусовите чудеса, докладвани в Иоановото евангелие, сж написани за да поверваме ние, че е Божий Син. Иоан 20, 30. 31.

2. Исус каза на оздравелия слепец, че е Син Божий. Иоан 9, 35 — 37. Пред Юдеите Исус все кога напомняше за своето единство с Отца като негов син (Иоан 10, 30. 36)., който заслужва сжщата почит, както и Отец (Иоан 5, 23). Сатана призна неговата претенция, че е Син Божий. 4, 3. 6. Когато Исус висеше на кржста, пжрво свещениците подигравателно повтаряха неговата претенция, че е Син Божий. Мат. 27, 54. Неговото вжзкресение доказа тази истина. Рим. 1, 4.

3. Когато Петър изповеда верата си в Исуса, че е Божий Син, Христос му каза, че това е научил чрез божествено откровение. Мат. 16, 17. Сам Исус мълчаливо прие свидетелството Натанаилово, че е син Божий. Иоан 1, 49. 50. Пред Пилата го обвиняваха, че „направи себе си Син Божий. Иоан 19, 7.

4. След обръщането си Павел доказваше, че Исус беше Син Божий (Деян. 9, 20) което и продължаваше да проповедва. (2 Кор. 1, 19). Сам Бог небесний потвърди този факт. 2 Петр. 1, 16. 17. Нашия първосвещеник в небесното светилище и до сега се нарича Исус, Божият Син. Евр. 4, 14.

5. Бог изпрати сина си в света за да стане негов спасител (Иоан 3, 17), и бъдещето на всекиго човека зависи от неговото положение спремо Божият син (Иоан 3, 18).

В Ж П Р О С И:

1. Какво се извести за Исуса, преди неговото раждане? Лука 1, 35.

2. Какво свидетелствува Иоан Кръстител за Исуса? Иоан 1, 34.

3. Що каза за него Натанаил? Иоан 1, 49.

4. Какво беха познали и повервали учениците? Мат. 14, 33.

5. Какво верваше Марта? Иоан 11, 27.

6. За коя цел са записани чудесата Исусови в Иоановото евангелие? Иоан 20, 30. 31.

7. Какво откри Исус на оздравения от него слепец? Иоан 9, 35 — 37.

8. Какво говореше Исус на Юдеите? Иоан 10, 30. 36.

9. Каква почит заслужава Божият син? Иоан 5, 23.

10. Какъв израз употреби Сатана при разговора си с Исуса? Мат. 4, 3, 6.
11. Какви подигравки се сипеха върху висещия на кръста Исус? Мат. 27, 43.
12. Какво призна стотникът при разпятието? Мат. 27, 54.
13. Какво се доказва чрез възкресението? Рим. 1, 4.
14. Как показва Исус своето съгласие с Петровото изповедване? Мат. 16, 17.
15. Как се отнесе Исус спремо думите Натанови? Иоан 1, 49. 50.
16. Какво обвиняваха Исуса пред Пилата? Иоан 19, 7.
17. Що проповедваше Павел за Исуса? Деян. 9, 20; 2 Кор. 1, 19.
18. Какво засвидетелствува Отец за Исуса? 2 Петр. 1, 16. 17.
19. Какъв е нашият първосвещеник? Евр. 4, 14.
20. Защо прати Отец сина си в света? Иоан. 3, 17.
21. Какво нещо определя участва на всекиго човека? Иоан 3, 18.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. Адам бе по сътворение Син Божий (Лука 3, 38), създаден по образ Божий (Бит. 1, 26). Той бе свързан със живота на Създателя. Чрез греха той се отчужди от живота Божий (Еф. 4, 18) и изгуби местото си като Син Божий. Само един, който бе в действителност Син на Бога, можеше да възвърне човека на изгубеното място като син (Гал. 4, 4. 5.) и да му даде възможност да стане на ново в истинка смисъл чадо Божие. Нашата надежда за избавление от греха и приготвление за продъл-

жително общуване с Бога има една сигурна основа. Вжв факта, че Бог изпрати единородния си Син като наш Избавител.

2. Превъзходство на неговото име. „Христос е Божий Син не в смисъл както ангелите напр. са наречени с това име, но като един, който заема местото отдесно на Бога. Възвишеността на неговото положение съответствува на славата на неговото име. Това име той е получил не по име, нито чрез особенни усилия, но по силата на неприкосновено право. Той е Син, докато ангелите са слуги на Сина“.

3. „Всичко що човек трябва и може да знае за Бога, е открито в живота на неговия Син“. „Никой не е видел Бога; единородният син, който е в прегръдката на Отца, го изяви“. Исус дойде за да бъде едно с човечеството и същевременно да открие небеснаго Отца на грешните човечески същества. Вжв всичко той бе подобен на своите братя. Той стана плът, както сме ние. Той гладуваше, жадуваше и се уморяваше. Той се поддържаеше чрез храна и се укрепяваше чрез сън. Той взема участие на човека; но пак беше безукорен син Божий. Той бе странник и гост на земята — в света, но не от света; изкушен и оплетан, както всеки човек, пак води живот свободен от греха“, Из „Свидетелства“.

7 УРОК — 12 Ноемврий.

Исусозата божественост.

ПРЕГЛЕД.

„Намерилия се като човек Исус обявява себе си за Аз съм (Сий) Из „Желанията на вековете“.

1. За да се опознае на човеците като теха

приятел и спасител, Бог се яви в човеческа обвивка и стана плът. Иоан 1, 1. 14. По този начин Бог в лицето Христово се твърде приближи до човеците (Мат. 1. 23). който е Бог над всичко (Рим. 9, 5) и в когото „обитава всичката плътност на божеството“ (Кол. 2, 9). Божият син, Исус Христос, е истинен Бог (1 Иоан, 5, 20) и изповедта Томова трябва да стане собствена наша изповед (Иоан 20, 28).

2. На Юдеите Исус разясни (Иоан 8, 58), че е Сий (Аз съм) от горящата кжлина (Исх. 3, 2. 14), следователно и Иесва (Исх. 6, 2. 3. 6). Ясно е, че старозаветният Иеова се откри в Спасителя Исуса. Мат. 1, 21. В Иоановото евангелие, чийто основен тон е Исусовото божество ясно се вижда, че Сий е самия Исус. Иоан 6, 48; 8, 12; 10, 11; 11, 25; 14, 6; 15, 1. Същото виждаме и в последния лист на библията. Откр. 22, 13. 16.

3. Исусовите думи „че съм аз“ трябва да вярва някой за да се спаси (Иоан 8, 24.); в светлината на стария завет обаче те са равносилни с думите: Аз съм Бог (Ис. 43, 11. 12), затова ние трябва да вярваме в Божествеността на Исуса (Ис. 45, 21. 22). Синът Божи, и син човечески, който победи смъртта и живее вечно, е единствения достатъчен Спасител. Откр. 1, 17. 18.

4. Исус сам намекна на своята божественост, когато посочи на своята сила да възкресява мъртви (Иоан 5, 25) и когато обеща престола на учениците си, когато той ще бжде на престола на славата си (Мат. 19, 28). Той сам си приписваше божественост, когато описваше своите опитности и дела. Иоан 2, 19—21; 10, 17. 18; 6, 40.

5. Юдеите бяха уверени, че Исус претендираше да е Бог (Иоан 5, 17. 18) и затова искаха да убият с камъни като богохулник (Иоан. 10, 31. 33).

6. Нашият Спасител е великият Бог (Титу 2, 13), който ни изкупи със собствената си кръв (Деян. 20, 28). Отец сам говори на Сина като на Бог. Евр. 1, 8.

В Ж П Р О С И:

1. Как се опозна Бог на челогеците като Спасител? Иоан 1, 1. 14,
2. Що значи името Емануил? Мат. 1, 23.
3. Как е наречен Христос в Рим. 9, 5?
4. Що обитаваше в Христа? Кол. 2, 9.
5. Кой е Исус според 1 Иоан. 5, 20?
6. Какво трябва да признаем и ние? Иоан 20, 28.
7. Как показва Исус разликата между себе си и Авраама? Иоан 8, 58.
8. Кой се откри в личността Исусова? Мат. 1, 21.
9. Как разясняваше Исус старозаветния Сий от Изх. 3, 14? Иоан 6, 48; 8, 12; 10, 11; 11, 25; 14, 6; 15, 1.
10. Къде намираме сжщото нещо? Откр. 22, 13. 16
11. Кое Исусово учение трябва да вярваме за да се спасим? Иоан 8. 24.
12. Какво се заключава в това учение? Исус 43, 11. 12.
13. Какво трябва да вярваме? Ис. 45, 21. 22.
14. Само кой може да спасява? Откр 1, 17. 18.
15. На коя сила посочи Исус, за да докаже своята божественост? Иоан 5, 25.
16. Какво обеща на учениците си? 19, 28
17. Кои изречения относно Исусовите опитности и дела са доказателства за неговата божественост? Иоан 2. 19—21; 10, 17. 18; 6, 40.

18. Какво знаяха Юдеите за Исусовата претенция? Иоан 5, 17, 18.

19. Какво се помъчиха да направят? Иоан 10, 31 – 33.

20. Где е наречен нашия спасител Бог? Титу 2, 13.

21. С коя цена сме ние купени? Деян, 20, 28.

22. Как говори Отец сину? Евр. 1, 8.

ЗАБЕЛЕЖКИ:

1. Бог в човеческа плът. „Вярвайте ми, че аз съм в Отца и Отец е в мене; ако ли не, вярвайте ми за тия дела“. Вашата вяра може сигурно да почива на даденото в Христовите дела доказателство, в дела, които никой човек от само себе си не е сторил нито може да стори. Христовите дела свидетелствуват неговата божественост; чрез него се откри Отец.

Ако учениците бяха повервали на тази жива свързка между Отца и Сина, техното упование на Христа не би оскудело, когато го видеха да страда и умира за спасението на един изгубен свет“.

2. „Да вярваме в Исуса е нещо повече отколкото да мислим и да имаме едно мнение за него. То значи със страхопочитание да се кланяме пред него; да приемем неговите думи; да правим неговата воля; да започнем да ходим в неговия път, да му се предадем, да приемем учението му като истина, което и да преживяваме. Човек, който прави това всичко, наистина може да извика: „Господ мей и Бог мой!“

3. „Единственото възможно обяснение на Христа и Християнството е, че той бе Бог явен в човечески образ. Неговото отношение спрямо Бога прави християнското учение за единствено

обяснение на неговата личност и неговите дела. Христос който известява Бога, прощава грехове, съединява човеци с Бога, комуто църквата всекога се покланя и го почита, е единственото задоволително разрешение на въпроса, как ще могат човеци и Бог да се сблизат, и как човеческия живот може да намери своето напълно определение и удовлетворение“.

4. Сий и Иеова. „Тук стои настояще време аз съм, а не аз бех. Тази неправилност в граматическа форма е само доказателство на божествения факт. Не може да се изрази по-ясно мисълта, че Христос живее вечно, независимо от вековете и преди вековете“.

5. „Най висшето доказателство за божествеността Исусова за всеки християнин е неговото лично преживяване и изпитване преобразователна сила на неговия Господ върху сърдцето и живота“.

6. „Един тъй наречен спасител, чиято единствена сила да спасява лежи в нравствени предписания, дадени от него, който не е богочовек, а обикновен човек, чиято кръжв в очите на Иеова не е умилостивителна жертва и няма примирителна сила. но е само свидетелство на един мъченик за по-висока нравственост не е Спасителът на четирите евангелия, на Павла, на Петра, на Иоана. Не под знамето на такъв един спасител е достигнала църквата своята победа. Христос на новия завет, на първата църква, на целото християнство, Христос, чието име чрез своята сила е преобразило целия свят и под чието волителство кръвноизкупената група успева и все ще успява за още по-голяма победа над заблудението и греха, е Емануил, Бог с нас, чиято кръжв ни очиства от всеки грех и който всекга може да спасява тези, които чрез него прихождат пред Бога“.

8 УРОК — 19 Ноемврий

Син Человечески.

ПРЕГЛЕД.

„Ако ли сме чада то сме и наследници, наследници на Бога, а сж наследници на Христа“. Рим, 8 17, „Чрез приемане нашето естество. Спасителжт се свжрзва с человечеството чрез свжрзка, която никога не ще се разжжа“. Из „Желанието на вековете“.

1. Противоположността между Сина, който по-ране живееше в слава и сина человечески на земята е твжрде очебиюща (Мат. 8, 20), обаче до като син человечески, той пак ще носи короната на славата (Откр. 14, 14). Опитността на Господа кето син человечески между това пжрво и онова последно поменуване на това име в новия завет е напжлно писано.

2. Той бе син Божий и син человечески (Мат. 6, 13. 16). Той дойде от небето за да спаси като человечески син изгубеното (Лука 19, 10), един бег на неговото дело бе засяването света с семето на истината (Мат 13, 37; Иоан 18, 37). Син человечески показваше сжстредание кжм ония, които в нуждаяха от неговата помощ, до толкова, че неговите противници го отхвжрлиха, той беше и е приятел на грешници.е“ Мат. 9, 10; 11. 19.

3. Той изрече благословение за тези, които страдат „поради сина человеческакаго“ (Лука 11, 22) и заяви, че като син человечески, той е наказание на тогавашния род (Лука 11, 30). Като син человечески той твжрдеше, че е господар на сж-

ботата (Мар. 2, 28) и че има власт да прощава грехове (Мар. 2, 10 — 12).

4. Факта, че той бе син човечески е особено подчортан в разказа за последната седмица от земния му живот. Като син човечески той бе предаден (Мат. 19, 22; Лука 21, 48) и разпнат (Мат. 26, 2). Като син човечески възкръсна той от мъртвите (Мар. 9, 9. 31) и се възнесе на небето (Иоан 6, 63). Като син човечески той е в небето (Деян. 7, 55), бди над своята църква на земята (Откр. 1, 12. 13. 20) и служи като ходатай между Бога и човечите (1 Тим. 2, 5).

5. Като син човечески ще дойде той с облаците небесни (Мат. 24, 30), ще седне на престола на славата (Мат. 25, 31) и ще съди (Иоан 5, 27). Като син човечески ще приеме царството според пророчеството (Дан. 7, 13. 14) като застъпник на светците (Дан. 7, 27).

6. Нашата свързка с Христа в наговата опитност като син човечески ще ни позволи некога да вкусим с него славата на неговото царство, 2 Тим. 2, 10—12; Рим. 8, 16. 17.

В Ж П Р О С И:

1. Какво смирение на Сина Божия виждаме в първото му споменуване като син човечески? Мат. 7, 20.

2. Каква е разликата между това първо последното му споменуване като син човечески? Откр. 14, 14.

3. С каква цел дойде Син човечески от небето? Лука 19, 10.

4. В кое дело работеше той? На какво беше той свидетел? Мат. 13, 37; Иоан 18, 37.

5. В какво обвиняваха Сина човечески? Мат. 9, 10; 11, 19.
6. За кого изрече Исус блаженство? Лука 6, 22.
7. Какво беше син човечески за своя род? Лука 11, 30.
8. На какво бе той господар? Мар. 2, 28.
9. Коя власт имаше той над греха? Мар. 2, 10—12.
10. В кой период на негоаия живот се особено подчжртава че той е син човечески? Виж точка 4 на прегледа.
11. Как говори Исус за своето предаване? Мат. 17, 22; Лука 22, 48.
12. Какво свидетествува той за себе си когато говори за своето разпятие? Мат. 26, 2.
13. Кой требваше да вжкржсне? Мар. 9, 9.31
14. Какво каза за вжзнесението си? Иоан 6, 62
15. Кого видя Стефан в небето? Деян. 7, 55
16. Кого виде Иоан в видение всредужфивите? Откр. 1, 12. 13. 18.
17. Кой е ходатая между Бога и човека? 1 Тим. 2, 5.
18. Как предсказа Исус пришествието си? Мат. 24, 30.
19. Кой ще седне на престола на славата? Мат. 25, 31.
20. Защо сжда е предаден Исусу? Иоан 5, 27.
21. Кому ще се даде царството? Дан. 7, 13. 14.
22. Кому ще се даде царството посредством сина човеческаго? Дан. 7, 27.
23. Какво се обещава на ония, които правят опитностите на сина човечески в себепожертвование и тжрпение, свои собствени опитности? 2 Тим. 2, 10—12; Рим. 8, 16. 17.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. Едно действително и натурално, истинско човечество бе неговото, което както при всеки член на човеческия род требваше да мине степените на растене."

2. „Една сжществена чжрта у Исуса бе неговото истинско човечество. За тази чжрта на личността Христова титлата син човечески, спомената около 88 пжти, е най-изразителната."

3. „Неговите нужди бяха както и у всички: храна, почивка, божествена помощ. Той бе покорен на Иосифа и Мария, ходеше като поклонниците в синагогите и храма, той плака за злия и ожесточен град както и на гроба на приятеля си, той изразяваше зависимостта си от Бога чрез молитва. Евангелията представят Исуса като истински човек, действителен член на нашия род."

4. „Докато бе на земята Синът Божий бе син човечески“ Из „Свидетелства."

5. „Сжединението на божественото с човеческото естество е една от най ценните и най тайнственните истини на спасителния план.“ „Свидетелства“.

9 УРОК—26 Ноемврий.

Единствен ходатай.

ПРЕГЛЕД.

„Един е Бог, един и ходатай между Бога и човеците, човек Христос Исус.“ 1 Тим. 2, 5.

1. Мисжлта за един ходатай, един посредник, чрез когото Бог слором или делог се открива, е

вложена в свещеното писание. Пророкът е един говорител за друг един, един, който говори думите на другото. Изх. 7, 12; 4, 14–16. Един свещеник „за човеците се поставя в служене към Бога“ (Евр. 5, 1) и е посредник на пожертвованията на човеците към Бога и благословенията Божий, към човеците. Един теократически цар упражнява властта си като наместник Божий (1 Лет. 29, 23) и Божий слуга (Рим. 13, 4). Затова той е между Бога и народа като извършител на волята Божия.

2. От трите тия гледни точки: пророк, свещеник и цар, писанието ни уяснява посредничеството. В старо време пророци говориха за Бога (Евр. 1, 1), свещеници служеха Богу в сянково богослужение (Иоил 2, 17) и царе, които познаваха истинското си положение, извършваха волята Божия (Деян. 13, 22). Обикновено тия три длъжности се изпълняваха от различни лица, макар че Мелхиседек бе свещеник и цар (Бит. 14, 18), а Давид бе цар и пророк (Деян. 2, 29–31; 2 Царе 2, 4).

3. Принципът на ходатайството (посредничеството) между Бога и човека намери пълнен израз в лицето на Сина Божий. Мат. 11, 27. Той говореше словата Божии като пророк. Иоан 12, 49; 17, 8. Втор. 18, 15; Иоан 6, 14. Като свещеник той бе „в служене Богу.“ Евр. 2, 17; 5, 5. 6; 8, 1. 2. В него се изпълни пророчеството за истински свещеник-цар. Зах. 6, 12, 13. Пророците само отчасти можеха да бъдат посредници на откровението: „много пъти и по различни начини.“ Евр. 1, 1. В Христа се откри пълнотата на Божеството. Кол. 2, 9. Той е път към Бога (Иоан 14, 6) и чрез него имаме достъп до Отца (Евр. 2, 18). Свещениците на сянковото богослужение имаха службата по силата на плътски произход, а той „по силата на безконечен живот.“ Евр. 7, 15. 16. Този вечен живот

се обещава на ония, които вярват в него. Иоан 10, 27—28. Израилевите и Юдини царе беха повече или по малко несжвжршени образи на царя, който „ще царува с правда“ (Ис. 32, 1) чието царство не е от този свет (Иоан 18, 36). През цялата вечност той ще бжде цар. Изх. 15, 18; Откр. 11, 15.

4. Вследствие свжрзката на божествеността с чедовечеството в едно лице, Христос е ходатая между Бога и човеците (1 Тим. 2, 5), и чрез неговото дело спасението е осигурено (Евр. 5, 9).

В Ж П Р О С И.

1. Коя мисл е вложена в писвнието? Виж точка 1 от прегледа.

2. Какво положение заема един пророк? Изх. 7, 1, 2; 4, 14—16.

3. За какво е определен един свещеник и какво става той чрез това? Евр. 5, 1.

4. На чий престол седи един теократически цар? 1 Лет. 29, 23.

5. Каква служба вжрши той? Рим. 13, 4.

6. От кои гледни точки ни е уяснено посредничеството в писанието. Точка 2 на прегледа.

7. Кой говореше чрез пророците? Евр. 1, 1.

8. Кому служеше сенковите свещеници? Иоил 2, 17.

9. Чия воля изпжлняваха добрите царе? Деян. 13, 22.

10. Кой бе свещеник и цар? Бит. 14, 18.

11. Кой бе цар и пророк едновременно? Деян. 2, 29—31; 2 Царе 2, 4

12. Чрез кого имаме сжвжршеното познание на Бога? Мат. 11, 27

13. Що вжршеше той като пророк? Иоан 12, 49; 17, 8; Втор. 18, 15; Иоан 6, 14.

14. Как служеше той като свещеник? Евр. 2, 17; 5, 5. 6; 8, 1. 2.

15. Кое пророчество се изпълни в него? Зах. 6, 12. 13.

16. Какво говориха пророците? Евр. 1, 1.

17. Пълно ли е откровението дадено чрез Исуса? Кол. 2, 9.

18. Какво казваше той за себе си че е? Иоан 14, 6.

19. Чрез кого имаме достъп до Отца? Еф. 2, 18.

20. По силата на какво свещениците получиха своята служба? Евр. 7, 15.

21. Как бе направен Христос свещеник? Евр. 7, 15. 16.

22. На кого беха образи Израилските и Юдейските царе? Ис. 32, 1.

23. По какво се различават неговото царство от останалите? Иоан 18, 36.

24. Колко време ще царува той? Изх. 15, 18; Откр. 11, 15.

25. Кой е действителния ходатай между Бога и човеците? 1 Тим. 2, 5.

26. Какво се ходатайствува чрез неговото дело? Евр. 5, 9.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. „С една дума, нуждата на човека бе посредничество. Делото Христово е дело на посредник. Живота на човека от начало и до край е живот ходатайствуван от възплъзлия се Син Божий“.

2. „Той е наречен слово Божие, което посредничи между Отца и всяка твар и то е което им дава живот и способности, снабдява света с закони, обещава по-голяма степен разум и познание и в дадено време им открива познанието на волята Божия“.

3. „Посредничеството му и името му. Силата, която е поставена върху името Христово и неговото дело като избавител от греха може да се уясни само във виделината на неговата посредническа служба“.

4. Человечеството и божествеността в Христовото посредничество. „За едно резултатно посредничество между две страни, тъй нееднакви както Бог и човек, несбходимо е едно лице, което притежава естеството и тайните на двете страни. На това Исус Христос бе особено способен; той дойде в света като наместник на царя на вечността, на нетления, невидимия и единия Бог (1 Тим. 1, 17) и за да спаси грешните (1 Тим. 1, 15). За да може да извърши това спасително посредничество, требваше да се открие в плът (1 Тим. 3, 16, за да открие сам той невидимаго Бога на човеците и да даде себе си като откуп за всички“.

5. Вечния ходатай. „Ние вярваме, че всестранната и безгранична деятелност, която Божият Син в своята божествена природа упражнява в делото на създаването, поддржането и грижата за вселената е изключително дело на един посредник. Така ние вярваме, че той е посредник не само в делото на изкуплението. Затова ние вярваме, че в делото на изкуплението той не само от времето на своето въплъщение взема такова милостиво участие в живота на своите човечески творения. Когато разгледаме правилно неговото съучастие и посредничество и му дадем заслуженото място, ние не можем го ограничи само във времето на неговото въплътяване. Това особено дело на посредничеството при изкуплението е най-високата точка на една дълга редица на благодатни упътвания и разпределения които съ следвали преди това време“

7. „Спасителното посредничество Исус Христос-

во не е още завършено дело, но е едно въвеждане на спасението което напредва посредством утешител-духът на истината.

10 УРОК — 3 Декември

Спасителят.

ПРЕГЛЕД.

„Аз, аз съм, и освен мене спасител нема“. Ис. 43, 11. „Те (учениците) твърдяха, че Исус е спасителя на света“. „Желанията на вековете“.

1. Преди да стане Синът Божий плът и да се всели между нас (Иоан 1, 14), ангелът каза на майка му какво ще бъде името му (Мат. 1, 21) и по този ясен начин яви за какво дело идва той на света (1 Иоан 4, 14). Неговото име се състои от две еврейски думи, които значат: „Иеова спасение“, и старозаветният Иеова се откри в личността Исус. Действителното значение на името. Иеова стана познато по времето на освобождението на израиляните от египетско робство. (Изх. 6, 3. 5. 6) и бе употребено от Бога, Отца в завета с народа като техен спасител или избавител, като всекога наблюдаше, по-вече или по-малко, на своето откровение в Христа (2 Кор. 5, 19) като спасител, който ще дойде в плът. Това ние познаваме от едно сравнение на Ис. 40, 3 с Мар. 1, 3 при което ще забележим, че думата Господ (в оригинала Иеова) от първия текст е приложен във втория на Исуса. Когато помислим, че името Иеова е употребено около 7000 пъти в стария завет и името Исус приблизително 1000 пъти в новия, ще разберем факта, че

мисълта за един спасител е вложена в цялата библия.

2. Иеова (открит в Исуса) е единствен спасител (Ис. 43, 11), и нема друг Бог праведен и спасител. Петр заяви, че в Исусовото име, и само в неговото, има спасение. Деян. 4, 10—12. Това спасение можем да получим, ако повярваме в Исуса (Деян. 16, 31) и по приемем (Иоан 1, 12), който сам е спасението (Лука 2, 27—30).

3. Месия, предмета на старозаветното пророчуване, бе спасителя на новия завет (Лука 2, 11); Христос означава сжщото, каквото и Месия — помазанник (Иоан 1, 41), разпнатият и възкръснал Исус е сега от десно на Бога като „началник и спасител“. Деян. 5, 30. 31. Той може да направи всичко, що ние би требвало да направим (Еф. 3, 20), даже и „сжвсем да спасява“ (Евр. 7, 25), и той е силен, както е и готов да ни помогне (Мар. 1, 40. 41; Юда 24, 25).

4. Когато ние по този начин издигаме Христа като спасител, не трябва да изпущаме факта, че всекога Бог Отец се открива чрез Христа и в Христа, и че когато въздигаме Христа, въздигаме в сжщото време и Отца. Чрез тази таинствена свръзка, която не можем нито да обосновем, нито да обясним, Бог предаде себе си в Сина (2 Кор. 5, 19). и пострада с него заедно в униженето и страданието. Това се вижда от факта, че имената Иеова и Бог в евангелието често са свързани за спасението. Виж Ис. 50, 10 и Иоан 2, 7 като примери.

В Ж П Р О С И,

1. Кое име бе дадено Сину Божию преди да се вжплжти и защо? Мат. 1, 21

2. Защо бе изпратен Исус в света? 1 Иоан. 4, 14

3. Що значи името Исус? Виж точ 1 от прегледа.

4. Как стана известно истинското значение на името Иеова? Изх. 2, 3. 5. 6.

5. Как бе употребявано това име по-късно? Виж. т. 1 от прегледа.

6. Где името Иеова е приложено на Исуса? Ис. 40, 3; Мар. 1, 3.

7. Колко пъти се среща името Иеова и Исус в Библията? Виж. т. 1 от прегледа.

8. Като какво е показан Иеова? Ис. 43, 11.

9. Какъв е характера на този спасител? Ис. 45, 21.

10. Кое свидетелство даде Петър за този спасител? Деян. 4, 10. 12.

11. Как може да се получи намиращето се в Исуса спасение? Деян. 16, 31.

12. Кого приемаме по този начин? Иоан. 1, 12.

13. Какво каза Симеон за детето Исус? Лука 2, 27-30.

14. Кой в новия завет е Месия на стария? Лука 2, 11.

15. В какво сходат думите Христос и Месия? Иоан. 1, 41.

16. Кое положение заема сега Исус отдесно на Отца? Деян. 5, 30. 31.

17. Какво може да стори Христос за нас? Евр. 3, 20.

18. До каква степен може да спасява той? Евр. 7, 25.

19. Коя случка ни учи, че той не само може, но и желае да ни избави? Мар. 1, 40. 41.

20. Кого въздигаме ние чрез въздигането на Христа като спасител? Виж. т. 4 от прегледа.

21. Кой бе в Христа в делото за нашето изкупление? 2 Кор. 5, 19.

22. Как е означено това чрез употребението на думите Иеова и Бог? Примери: Ис. 50, 10 и Иоана 2, 7.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. Иеова е името на Израилевия Бог и означава: „Аз сжм, който сжм“ (Сий), т. е. който всякога си остава еднакъв. Изх. 3, 14.

2. Значението на името Исус. „Ижй скжпото за Божиите чада име Исус означава Иева спасителя“. То е гржцка форма на Иешуа. което е сж-единение на Иеова и шуа и означава „спасението на Иеова“или „избавлението на Иеова“или „Иеова, Спасителя“. Това име му бе дадено по божествено повеление (Мат. 1, 21) и е собственото му име, докато другите негови имена са само-титли.

3. Нуждата от един личен спасител. „Не е ли най-дълбокия религиозен въпрос за всеки човек този: имаме ли ние в Христа един настоящ спасител, който сега може да ни облече с дрехата на своята правда? Никое историческо изследване, никакво сжчинение върху учението на някой древен учител не може да вземе товара от моята опетненост от грехове душа и го отнесе в един свят, дето царува светият Бог“.

11 УРОК — 10 Декемврий.

Различни титли Христови.

ПРЕГЛЕД.

„И ще се надеят на тебе, които познават името ти“. Ис. 9, 10.

1. Освен титлите, които вече разгледахме, Хрис

тос има още много други, които откриват различни страни на неговия характер и неговото дело. Некои от тях ще разгледаме в този урок.

2. Когато Иоан Кръстител нарече Исуса младоженец и себе си само приятел на младоженеца (Иоан 3, 37—29), той даде едно ясно разяснение върху някои ориенталски образни изрази, които показваха отношенията между Бога и неговия народ като включваха в себе и идването на Месия. Исус сам прие това наименование, като го приложи за себе си (Мар. 2, 19) и по този начин приспособи младоженеца на пророчеството (Осия 2, 19. 20) върху себе си. Притчата за десетте девици явява факта, че Христос е младоженеца. Мат. 25, 1. 5. 6. 10. Това учение почива на представлението за фамилията чийто глава е Бог. (Ис. 54, 5).

3. Израил бе един пастирски народ, и пастиря бе за тях един, комуто се те озверяваха. Затова и бдителната и нежна грижа на Господа за своя народ е представена под горнята титла. Пс. 23, 1—3. Исус приспособи пророчеството в Зах. 13, 7. за себе си (Мат. 26, 31) и разясни, че той е добрият пастир, който полага душата си за овците (Иоан 10, 12). По този начин той разясни, че израза пастир в стария завет се отнася за откровението Божие в Исусовата личност. Бит. 49, 1; Ис. 40, 11; Евр. 13. 20; 1 Петр. 2. 25; 5, 4.

4. Мисълта Христос като пастир е твърде близка до оная детс Христос е назован раб Божий Ис. 42, 1; Мат. 12, 15—18. Той прие рабски образ (Фил. 2, 6. 7) и даде пример на пълно с любов служене (Лука 22, 27; Иоан 13, 14—16). Неговите последователи трябва да служат нему (Кол. 3, 24), но и един другиму (Гал. 5, 13).

5. В дните на Рут чрез една притча се уясни, че онзи, който иска да изкупи едно наследство трябва

да бъде близък сродник (Рут. 4, 14. 6). В ония глави от книгата на пророк Исаия в която се говори за Божия раб е изрично подчртано и [откровението на изкупителя. Ис. 43, 1; 44, 6; 49, 5. 6. 26. Всички пророчества относно изкупителя и изкуплението се изпълниха в Христа. (Лука 1, 68; Гал. 3, 13), който стана ближен наш сродник (Еф. 2, 14), чиято кръв е цената на нашето изкупление (I Петр. 1, 18. 19) и а когото имаме нашето изкупление (Еф. 1, 7). Скъпоценни истини за Христа са ни открити в наименованията младоженец, пастир, раб и изкупител.

В Ж П Р О С И.

1. Как наименова Иоан Кръстител Исуса и себе си? Иоан 3, 27-39.
2. Какво включаваше израза младоженец приложен на Христа? Виж точка 2 от прегледа.
3. Как съпостави Исус себе си с младоженеца на пророчеството? Мар. 2, 19; Осия 2, 19. 20.
4. Кой е младоженеца в притчата за десетте девици? Виж т. 2 от прегледа.
5. На какво почива това учение? Ис. 54, 5.
6. С кое наименование представя Господ своята грижа за народа си? Пс. 23, 1-3.
7. Кое пророчество приложи Исус на себе си? Зах. 13, 7; Мат. 26, 31.
8. В кое ясно изречение нарече той себе си пастир? Исан 10, 12.
9. Какво заключаваше от употреблението на израза пастир в стария завет? Виж т. 3 от прегл.
10. Дай някои библейски основания за такова заключение! Виж т. 5 от прегледа.
11. Коя страна на откровението Христово е особено подчртана в една част от Исаеовото пророчество? Ис. 42, 1; Мат. 12, 15-18.

12. Какво говори писанието за унижението Христово Фил. 2, 6. 7.

13. Какъв пример ни даде той? Лука 22, 27; Иоан 13, 14 -- 16.

14. Кому трябва да служат неговите последователи? Кол. 3, 24; Гал. 5, 13.

15. Какво особно поучение съдържа книгата Рут? Рут 4, 14. б.

16. В кои пророчества наименованията раб и изкупител са наедно споменати? Биж т. 5 от пр.

17. В кого се изпълниха пророчествата за изкуплението? Лука 1, 68; Гал. 3, 13.

18. Какво включаваше изпълнението на тези пророчества? Евр. 2, 14.

19. Коя цена е заплатена за нашето изкупване? Пет. 1, 18. 19.

20. Затова в кого имаме ние изкупване? Еф. 1, 4.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. Младоженецът Исус. „Иоан нарече себе си приятел на младоженеца, който служеше нему като посланик и приготвяваше пътя за сватбата. Когато младоженецът получи своята невеста, делото на приятеля се свърши. Той се радваше на щастieto на тях, чиято свързка той желаше. Иоан бе изпратен да заведе народа при Исуса, и той се радваше да гледа успеха на Спасителевото дело“. Из „Желанията на вековете“.

2. Христос истинския пастир. „В хубавия пастирски символ той представи отношението си спрямо вярващите в него. Никой друг символ не би бил по-доверителен за неговите слушатели от този, и Христовите думи за винаги го свързваха с неговата личност. Не можеха учениците да видят един бдящ над стадото си пастир, без да си припомнят

за учението на Спасителя. Те виждаха Христа във всеки верен пастир и във всеко безпомощно и зависимо стадо виждаха себе си". Пак там.

3. Рабът Божий Исус. „При наличността на четирите евангелия не може никой да се сжмнява че в Исуса от Назарет се изпжлни словото: „Ето моя раб“. Ис. 42, 1. С него това слово престана да бжде само един гол идеал и зае мястото си като най-великото дело в историята.

„Това сравнение между Исуса от Назарет и раба Господен е достатъчно ясно, обаче подробностите на евангелския разказ и езика на евангелистите го още по-вече уясняват. Предшественикът Христов го поздрави с думи сжставляющи главното съдържание на Исаия 53: „Ето агнеца Божий“. Иоан 1, 29. Исус сам прочете мисията си в 61 глава: „Дух Господен е на мене“. Лука 4, 18. При описване пжрвите негови дела между народа учениците му пак употребиха думи от 53 гл.: „Той понесе нашите болести“ (Мат. 8, 17). За определяне неговата метода в случай на противостоене, те цитираха цял пасаж от 42 гл.: „Ето моя раб . . . не ще да се скара . . .“ (Мат. 12, 18. 19). Думата раб или слуга често когато говореше зл себе си беше на устните му: „А аз помежду ви сжм като един който слугува“. Лука 22, 27. Той предсказа обнова, що имаше да пострада, както то е в подробности предадено в 50 гл. (от Исаия): удари, биения, заплювания, което и биде извършено от юдеи и езичници, когато дойде времето“.

4. Църквата на раба. „С това свидетелство от историята за пророчествата относно раба Божий е нашия пжт — да го разясним и ясно приложим. Исус Христос е изпжлнителът и разяснителът. Но ний които сме негова църква трябва да намерим в него нашия идеал и нашата длжждост спрямо

Бога и света. В това, както и в много други неща неизпълнимото израилево предсказание е съвестта на християнството.

12 УРОК — 17 Декемврий

Господ на славата.

ПРЕГЛЕД.

„Той (Христос) Господ на живота и на славата“. Из „Желанията на ковете“.

1. В речта си пред синедриона Стефан говори за Бога като „Бог на славата“ (Деян. 7, 2). и Божият син, даже в часа на своето най-големо унижение бе „Господ на славата“ (1 Кор. 2, 8). Когато Христос се завърна в небето, биде поздравен като „цар на славата“ (Пс. 24, 7 — 10), и в деня на петдесетницата в първата си публична проповед след разпятието Петр свидетелствува за високото положение до което Христос биде възвисен, Деян. 2, 36.

2. В първото си слово пред езичниците същия апостол изпъкна Исуса Христа като Господ на всичко (Деян. 10, 36); същия израз се употребява за определяне отношението му спремо Юдеи и Елини (Рим 10, 12), разясни се, че той е и „Бог над всичко“ (Рим. 9, 5) и има превъзходство във всичко (Кол. 1, 18), Павел проповядваше за Исуса, че е Господ. 2 Кор. 4, 5.

3. В прощалната си беседа с учениците Исус ги увери, че той е учител и Господ (Иоан 13, 13), както и по-рано се бе открил като Господ (Лука 19, 30. 31). Нашето изкупление е осигурено поради обстоятелството, че ние го признаваме като Господ

(Рим. 10, 9) а такова признаване става само с Духа Светаго. 1 Кор. 12, 3.

4. Чрез своята смърт и възкресение Исус придоби господството си (Рим. 14, 9), и той, който като агне бе заведен на заклание, по-късно се нарече „Господ на господарите“. Откр. 17, 14.

5. „Сам Господ“ ще се завърне при своя народ (1 Сол. 4, 16), и праведните ще имат вечна радост „всякога със Господа“ (ст. 17), както желаше Исус (Иоан 17, 24), и ведно с всички живи същества във вселената ще изповядат, че Христос е Господ (Фил. 2, 8—11).

6. Библийските текстове в тоя урок твърде много издигат личността Исус, нашия Спасител и образуват сигурни основа за нашето упование, че „може да направи несравнено по-вече за нас. Еф. 3. 20.

В Ж П Р О С И.

1. Коя титла изказа Стефан за Бога в речта си пред Синедрона? Деян. 7, 2.

2. Кое наименование е употребено за разпнатия Син Божий? 1 Кор. 2, 8.

3. Как бе наречен Христос, когато се зажрна в небето? Ис. 24, 7—10.

4. Какво свидетелствува Петр. за Исуса в деня на петдесетницата? Деян. 10, 36.

5. Как потвърди и усили това свидетелство в Корнилиевия дом? Деян. 2 36.

6. Какво знаем за положението което заема Христос спремо Юдеи и езичници? Рим 10, 12.

7. Как е наречен Исус при изброяване предимствата на юдейския народ? Рим. 9, 5.

8. В кое изречение е представено неговото възвишено положение? Кол. 1, 18.

9. Какво место заемаше Исус в проповедта на апостол Павла? 2 Кор. 4, 5.

10. Какво каза Исус за себе си в прощалната си с учениците беседа? Иоан. 13, 13.

11. Като какъв се бе открил той по-рано? Лука 19, 30. 31.

12. Чрез какво средство се осигурява изкуплението? Рим. 10; 9.

13. Само чрез какво може това да се прмзиае и изповяда? 1 Кор. 12, 3.

14. Чрез коя опитност достигна Исус своето Господство? Рим. 14, 9.

15. Как е наименован той след заврщането си в небето? Откр. 17, 14.

16. Кой ще се завърне при своя народ на земята? 1 Сол. 4, 16.

17. Кое ще съставлява радостта на праведните? ст. 17.

18. С кое изрично Исусово желание е в хармония това? Иоан 17, 24.

19. Какво изповядване ще излезе от устата на всяко живо същество в вселената? Фил. 2, 8—11.

20. В какво трябва да бъдем уверени като имеме пред очи текствете в нашия урок? Еф, 3, 20.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. Божий Син — Син човечески „Затова Бог го възвиши и му даде име което е над всички имена. Въпреки всичко това ний трябва да си спомняме за него как той е слизал долу в царството на създателите. Бог го възвиши и му даде име — което е над всички имена — тъй щото му се предаде Божествени слова от цялото творение — за да му се поклонят на всякъде коленете на всички които го признават като Господ и като съучастник на Божествената власт. Това всичко служи за слава на Бога Отца.

13 УРОК—24 декември

Центрът на християнството.

ПРЕГЛЕД.

„Никой не може да положи друго основание освен положеното, което е Исус Христос.“ 1 Кор. 3, 11.

1. При четене на четирите евангелия нам става ясно, че Исус в поучението си направи положението на человетец спрямо него решающе свидетелство на тяхното Християнство. Тези, които го изповедват, иде ги изповяда и той пред своя небесен Отец, докато ония които го отричат, ще бждат отречени от него. Лука 12, 8. 9. Който се усрами за Него и Той ще се усрами за него. Лука 9, 26. Който обича близките си роднини повече от Исуса, не е достоен за него (Мат. 10, 37), а който го приеме, приема Отца, който го е изпратил (Мат. 10, 40).

2. Из облака на гората на преображението дойде един глас, който ни съветва да слушаме сина (Мар. 9, 7). и Синът вика „Елате при мене“ (Мат 11, 28), „научете се от мене“ (Мат. 11, 29), „вярвайте в мене“ (Иоан 14, 1), „Ела подире ми“ (Иоан 1, 43,) „пребждете в мене“ (Иоан 15, 4). От това се ясно вижда, че „Християнството е ни повече, ни по-малко от колкото свръзка с Христа.“

3. Ако ние сме далеч от Христа, сме изложени на погинване (Еф. 2, 11. 12); но ако имаме Христа, имаме всичко (Рим. 8, 32). Тези, които го приемат, имат привилегията да станат чада Божии (Иоан 1, 12) и те живеят, като се хранят с него (Иоан 6, 57).

Който има него, има вечен живот (1 Иоан. 5, 11. 12) и всякакви духовни благословения (Еф. 1, 3).

4. Вярата в Христа е съществено условие за изкуплението. (Деян. 16, 30. 31), вярата, която в Исуса вижда аз съм (Сий) на стария завет. (Иоан 8, 24) и го приема като Господ на своя живот. (Иоан 20, 28). Тогава живее той в нас (Еф. 3, 17) и в нас бива надеждата на славата (Кол. 1, 27).

5. Ние ходим в Христа (Кол. 2, 6). Чрез пребыване в него ние носим плод (Иоан 15, 5); в него намираме пълнотата (Кол. 2, 9. 10), и нам става лесно да жертвуваме всичко, за да се намерим в него (Фил. 3, 8–10).

В Ж П Р О С И.

1. Кое според Исуса е решаващият признак на християнството? Виж точка 1 от прегледа.

2. Какво ще направи Исус за ония, които го изповедат или отричат? Лука 12, 8–9.

3. Какво ще стори за ония, които се усрамят за него? Лука 9, 26.

4. Каква любов изисква Исус? Мат. 10, 37.

5. Кого приемаме, когато приемаме Христа?
ст. 40

6. Какъв съвет ни е даден от гласа на гората на преобращението? Мар. 9, 7

7. При кого трябва да отидем? Мат. 11, 28.

8. От кого да се научим? ст. 29.

9. В кого да вярваме? Иоан 14, 1

10. Кого трябва да следваме? Иоан 1, 43

11. В кого трябва да пребъдем? Иоан 15, 4

12. Какво е следствието, когато е някой „без Христа“? Еф. 2, 11. 12.

13. Какво притежаваме с Христа? Рим. 8, 32
14. Коя привилегия имат тези, които го приемат? Иоан 1, 12
15. От какво живеят християните? Иоан 6, 57
16. Кой голям дар се намира в Христа? 1 Иоан 5, 11. 12.
17. Колко благословения са струпани в него? Еф. 1, 3.
18. Върху кого се основава вярата за изкупление? Деян. 16, 30. 31.
19. Кого една такава вяра вижда в Исуса? Иоан 8, 24.
20. Кое е следствието на такава вяра? Иоан 20, 28.
21. Каква опитност произвежда такава вяра? Еф. 3, 17.
22. Какво е Христос за верующите тогава? Кол. 1, 27.
23. В кого трябва ние да ходим? Кол. 2, 6.
24. Как можем да носим плод? Иоан 15, 5.
25. В кого намираме нашата пълнота? Кол. 2, 9. 10.
26. За какво трябва да бъдем готови всичко да жертвуваме? Фил. 2, 8—10.

ЗАБЕЛЕЖКИ.

1. Христос науката на изкуплението. „Христос разпнат за греховете ни, Христос възкръснал от мъртвите, Христос възнесъл се, — това е изкупителната наука, която ние учим и трябва да учим“. Из „Свидетелства“.
2. Христос в тройната вест. „Истините на тройната ангелска вест се проповедват от някои каято суха теория, обаче в тая вест трябва Христос да

бжде представен като живият. Той трябва да бжде открит като първий и последний, корена и рода Давидов и светлата утрenna звезда. Чрез тази вест трябва да се открие на света характерът Божий в Христа . . .

Трябва да се извърши едно велико дело, и да се направи всеко възможно усилие, за да бжде явен Христос като прехоопрашаващ Спасител, такъв, който взема нашите грехове, като светлата утрenna звезда. „Из Свидетелства“.

3. Проповядването чрез Христа истини. „В златната кадилница на истината, както се тя представя чрез Христовото учение, имаме това, което може да убеди и обжрне душата. Представяй в простотата Христова истината за чието проповядване той дойде в този свят, и силата на твоята вест ще стане осезаема. Не привеждай теории и свидетелства, които Христос никога не е споменал и които нямат основата си в библията. Ние имаме да проповядваме велики тържествени истини. „Писано е“, това трябва, убедително да бжде представено на всека душа. Из „Свидетелства“.

4. Христос сбора на християнското учение. Христос е съдържанието на всичкото християнско учение, и когато виста за неговата любов се радостно приемат, там идва той в духовна близост и живее в духа“:

Целта на доклада. „Помни, че изследването на свидетелствата е едно дело и опитността на описанието друго едно, че доклада на нещата, които Исус вършеше и говореше — намират своя си край само в тези, които чрез вяра имат живот чрез неговото име.

6. Особеността на християнството. „Особеността на християнството е това, че никой не може да при-

еме неговата вест и в същото време да отхвърли Христа, този, който говори веста, както това може да се направи с всички човечески учения. Неговата личност е неразделно свързана с учението му; защото една голяма част от неговото учение се отнася до самия него и всички имат центра си в него“.

7. Ние приемаме една личност. „Онова което ние приемаме, когато слушаме евангелието от човечески устни и приемам, е не само словото за изкупителя, но и самия изкупител“.

8. Дарбите са у него. „Ние не можем да получим неговите дарби без него самия“.

9. Библейското християнство. „Християнството, което се открива в свещеното писание, е спасението чрез Христа. То учи, че чрез него Божията правда се повишава и милостта му се открива; че той удовлетворява закона за всички, които уповават нему, донася свършена правда и чрез това удовлетворение могат те да се оправдаят пред Бога. То учи, че неговата смърт бе свършена жертва и издействува напълно умилоствение за техните грехове и им осигурява пълно прощение; че той се е възнесъл отдесно на Отца и е изпратил светия дух като свой единствен заместник на земята. . . . щото само от светия дух да бъдем изобличени за грях и да бъдем доведени до положение да уповаем на Исуса и че всички, които се доверяват нему и го слушат в послушанието на вярата и любовта, ще бъдат избавени и направени „царе и свещеници Богу“ и ще имат живот вечен. Това е християнство, християнството, което апостолите проповедваха“.